

Tak děcká, sem civilizovaná, jo?

Čaute děcká, to čučíte co? No to čučte, protože já sem už teď teda vážně dost civilizovaná. Chodívám totiž u nás do sídláku pravidelně už hodně jak? No? Kdo ví? Ano správně, tudleťta paní má pravdu: NA VOL NOOOOOO! Hele to je vám takový bájo se furt nevošmrldávat na tom vodítku.

Pánčička teda říká, že jí to dost udržuje pumpu ve vysokejch obrátkách občas, ale jinak si to myslím užíváme. Já teda rozhodně. To máte jako tenhle čtvrtek. Nejdřív jsem si užívala to, že jsem si ji mohla přivítat jen sama úplně. To mě vždycky baví, protože jinak se mi furt motá Rumouš pod nohy a mě to nutí skákat a to vona mě zas pánčička nutí, abych neskákala, že jo, takže to máme pak tak trošek začarovanéj kroužek. Ale když na ní čekávám sama, tak to je pak tahleťta sáťisfrakce za to, že jsem musela počkat a mudláme se jen pospolu. I dárky jí nosím. A pak si konečně vyrazíme.

Teda takhle, děcka. Pod slovem vyrazíme, si my zdělaný představujeme něco naprosto jinýho, než si představuje zrovinka ona. Vyrazit přece znamená, že vypálím z těch dveří do plnejch a rvu to prostorem z nuly do sta za sekundu. Jenže to nic, to nesmím. Ale už se mi povoluje, že si smím vypálit do toho křoví za účelem vypuštění se, protože už prej toho zpravidla nezneužívám.

Posledně jsem měla ale veeeelký puzení k vyrazení. A když sem se teda ukázněně držela a neuprchla k rybníčkům, páč vona houkla, ať se uklidním, tak jak se tam pak objevil ze tmy ten pes, co ho pánčička nemá ráda, páč ho pouštěj jako draka a on po všem jde, tak..... no hele, ale jako vim přece přesně, co dělám, ne? Trošilinku jsem ho natahovala jak gumu vod trenclí. To se přiznávám. A poslechla jsem ale nakonec! Tak proč se tvářila nespokojeně? Ešivá se bála, nebo co? Nedovoluje nám bez dovolení někam chodit. A on ale vypálil na tý šňůře ze tmy, tak co.

Ale hlavně že jsme šly zasejc k rybníčkům. Děcka! To musíte někdy taky zkusit, to je vám taková haluz, jo? A v tý tmě je to ešče takový peprnější, protože to můžete použít čistě jen nos, a ten já teda mám! Pánčička tvrdí, že mi ta plachta v nose, která zařizuje, že dobře cejtíme, prorostla z nosu až do mozku a tak mi nezbylo místo na žádnej mozek. Hmmm, trapka teda, trapka. V podstatě čistá závist by se dalo říct, protože, co si budeme povídat, ta toho tak cejtí. Zato já vim naprosto o všem i o tom, co se tam dělo před tejdnem. Proto tam taky trávím tolik času, neb jest tam takových informací. Aspoň, že je teda pánčička přející a

Tak děcká, sem civilizovaná, jo?

nechává mě tam řídit (a občas se hihňá tomu, jaký prej v tý tmě dělám světelný efekty s tím kroužkem co mám na krku) . Pánik přející není, ten mě tam nepouští. Tentokrát jsme si tam i chvilku hrály u lavičky a pak mě poslala zasejc zpátky do rákosí a pak už jsme si vyšly jako dvě holky zase.

To mě hodně ba, tyhlety procházky, je to úplně něco jinýho, než do polí a taky je tam spousta zábavy. Šly jsme tentokrát zasejc trošánek jinak a já popadla v jednu chvíli puzení lítat. V kruzích. To sou prej ty momenty, kdy jí zase pak lítá ta pumpa. Protože moje kruhy, to nejsou nějaký jen tak kruhy. To sou totiž velekruhy. A v trysku. Ale protože se prý již jevím ovladatelnější, než jsem bývala, snaží se, aby to s ní neprásklo pokaždý, když se do toho pustím. A já na oplátku pokaždý pak přiletím k ní. Tak i tentokrát. Tříkrát se zhluboka nadechla a pak se zeptala, proč musím bejt takovej magor. Nevim, mě ať se neptá. Nicméně teda jsem pak se připojila k ní a na žádost, jestli můžem už teď jít normálně spolu, jsem jí to i odsouhlasila.

A v podstatě jsme spolu přece i šly, ne? Já jen prostě z druhý strany těch popelnic, než šla ona, ale byla sem tam, prostě. Tak nevim, co se jí zas nelíbilo. Furt něco má. Nestačí jí, že si jdeme hopíkat spolu přes provazy, ešče jako abych si do křoví ani nemohla zaběhnout. Syčí na mě jak nějaká Naja Naja. To znamená, pro ty z vás, co nejsou zdělaný tak jako my modelíny, česky kobra indická, víme? Jenže já bych řekla, že je v takovýdle chvíle teda spíš Nána, než Naja. Vždycky se hrozně načuří, když si někam takhle zaběhnu. A teď mi to nechala, nána jedna, pěkně i vyžrat. Sežrat jsem nemohla nic, páč ten košík, že jo. Ale vyžrat jsem si to tam musela, a citýrovala mě pak jak cvičence nějakýho. Si mohla odpustit.

No a tak jsem se pak na to radši vybodla teda a šla jsem fakt s ní. I jsem jí poslechla, když jsem chtěla běžet na druhou stranu silnice. A taky když jsem zaběhla do školky, kam prej nesmím. Tak nevím, co by jí tak jako ešče mělo udělat větší radost, že jo? Mně teda udělalo radost to, že jsme se šly zase honit kolem tý umělohmotný stěny. Sem se tak rozpumprdlíkovala, že jsem po ní vyběhla nahoru. A trošánek si žuchla dolů, páč prej nejsem žádněj pavouk, jak mě upozorňovala. No co, když to může dělat kdejakej mondyjoringovej pes, co by nemohla modelína ne? Byla sem až skorem nahoře, čučíte co? No to vona taky, hihihíííí, hrklo v ní pěkně. Že by se vo mě krapítek bála?

Pak jsem si rozeběhnutě ešče zaběhla k tomu baráku tam vzadu. Vona si tam došla a v

Tak děcká, sem civilizovaná, jo?

tichosti, leč dosti významně se tam zastavila, tak jsem se radši šla teda nahlásit, páč tři přestřelky za procházku.... to by mi to asi spočítala už. Takhle jsme si šly pocvičit s vodítkem přecházení po přechodu a zpátky. A pak jsem si ani nevšimla a byla sem zasejc vodepnutá. A tož když už jsem byla tak natěsnačku u ní, tak jsem tak v podstatě i zvostala už. A šla bez vyzvání s ní. Tak jako normálka. Říkala, že to je moc hezký, když si takhle spolu jdeme, je klid, já si čuchám a že už přestávala věřit, že by to někdy zažila se mnou. Nevěřící Tomášová asi nějaká, ne? A tak sem jí udělala ešče takovou malou radost. Byla tam lavička, tam jsem na ní vyskočila a dělala sama od sebe gymnastku. To je vám čurina, jak jí to vždycky rozparádí, hihihíí. Tak jsem jí ešče ukázala, jak chodim po těch roštech a pak jsem si šla zase čuchat a povídat si s ní. A ..... co to ešče nevylepší, že jo.

Vona se tam minule dost jako snažila, když mi povolila vlítnout do zakázaný zóny, tak já tetkon na voplátku ..... SEM TAM VŮBEC NEŠLA! To zas děcka čučíte, co? A místo toho sem vedle ní dělala sama od sebe ÍPO psa. Myslim, že i kroupu z toho snad uronila, jak vám jí to dojalo. Došmrdolily jsme se k silnici, tam jsem usedla a vyčkala pokynůch k přecházení a pak jsme se zrasily spolu a daly si závodničení na podestu. A páč vona je pomalá želva děsně (a to prej voní říkaj, že je hrozně zrychlená), tak já vyběhla nahoru, hopíkla, seběhla dolu a ešče jednou vyběhla nahoru. A hopíkala sem, že jsem to vyhrála hnedle dvakrát.

Jódlovala nadšením jak bába v Tyrolích. Takže co? No takže sem kvůli ní vůbec jako neslyšela, že na mě volal odněkud pánik!!!! Ale vona to zaslechla a tak mi říká, kdeže mám toho páníka, že tam někde je. A to já sem nevědíla ale, že to není ten pán, co jde kolem!!!! Byla jsem radostná, že tam je pánik a tak .... Se občas každej splete, ne? No tak ale pán byl modelínomilnej, takže se na mě usmál a nic mu to nevadilo. Jenže pánik jako nikde. No mohla já sem ale vědět, že sedí na zemi???? Von? Kterýho nepřehlídnete, ani když stojí na druhým konci Prahé než vy? Ale jo, válel se tam po zemi a něco kutil u našeho auta. Taaaak se mu šla ku pomoci. Přivítala jsem ho svou metodou zvanou Válcovačka a zvalchovala jsem ho tom chodníku pěkně. Zuby mu ale zůstaly.

A pak už jsme šly s pánčičkou za Rumoušem, kterej na nás čekal doma. A šli všichni tři společně vařit. Pánčička vůbec nejní marná kuchařka helejte:

Tak děcká, sem civilizovaná, jo?

Tak a bude se podávat večere, milý pupíci

Někteří zvědavostí vidí až za roh, některým hladově svítí vočka...

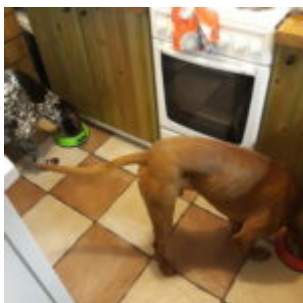

"Huž můžem?" ptá se Zrzavec? "Bože já se radši ani nekoukám, to se nedá vydržet!" praví Flekatá

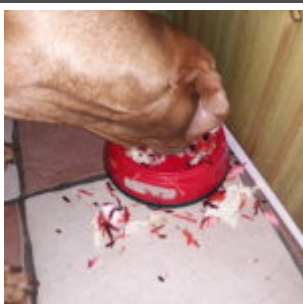

A když řeknete vezmi, vidíte jen zrzavou a flekatou čmouhu ☐

Tak děcká, sem civilizovaná, jo?

stolujeme pospolu

a Rumouš je dost jako prasnice teda ☐

Dobry to bylo! Stejně tak, jako celá ta procházka a potom ještě večer ta pranice vo starej ubrus, kterou jsme si s Rumoušem a pánčičkou stříhli pohromadě.